

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/30/2020
Identifikačné číslo spisu: 5111202379
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5111202379.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. U. G., bývajúcej v V, H. XXX, zastúpenej JUDr. Dušanom Divkom, advokátom, spol. s r.o., so sídlom v Považskej Bystrici, Šoltésovej 346/1, IČO: 36 860 654, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, zastúpenému JUDr. Jankou Smolkovou, poverenou zamestnankyňou, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnávateľa, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25 C 23/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. januára 2019, sp. zn. 10 Co 126/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. júna 2016 č. k. 25 C 23/2011-443 určil, že výpoveď daná žalobkyni listom žalovaného zo 16. novembra 2010 je neplatná. Súd prvej inštancie mal síce za preukázané, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo zrušené, ale služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď len, ak nemá pre neho iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak (§ 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a doplnení niektorých zákonov - v tom čase platný zákon). Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že ku dňu doručenia výpovede - 16. novembra 2010 - boli voľné dve miesta samostatného referenta v dočasnej štátnej službe (miesto p. R.j od 08. novembra 2010 a miesto p. V. od 06. septembra 2010, ktoré obe boli v danom čase na materskej dovolenke). Taktiež bolo voľné miesto zásobovača EO, ktoré sa uvoľnilo XX.XX.XXXX úmrtím E. H.. Žiadne z dotknutých miest v čase dania výpovede však žalovaným žalobkyni ponúknuté nebolo. Okresný súd doplnil, že niektoré z týchto miest jej boli ponúknuté až neskôr listom z 05.01.2011. Nadväzne uzavrel, že vzhľadom na nesplnenie si žalovaným zákonnej ponukovej povinnosti je predmetná výpoveď neplatná.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 20. apríla 2017

sp. zn. 10 Co 341/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, nakoľko sa s jeho právnym posúdením stotožnil. Predmetné rozhodnutie bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“, alebo „dovolací súd“) sp. zn. 4 Cdo 161/2017 z 23. apríla 2018 (č. l. 538 spisu) a vec vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. V zrušujúcom uznesení najvyšší súd vychádzal z aplikácie výlučne ustanovení Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) a v ich rámci konštatoval, že splnenie ponukovej povinnosti v zmysle § 63 ods. 2 ZP sa neviaže na pracovné miesta, na ktorých (dve) zamestnankyne dočasne nevykonávali prácu z osobných a dôležitých dôvodov (v oboch prípadoch pre čerpanie materskej dovolenky); t. j. na pracovné miesta na dobu určitú.

3. Odvolací súd následne opätovne rozhodol rozsudkom z 31. januára 2019 sp. zn. 10 Co 126/2018, v ktorom uviedol, že nemohol byť bezvýhradne viazaný dotknutým právnym názorom dovolacieho súdu, čo zdôvodnil nasledovne. Vo vzťahu medzi stranami nešlo o pracovný pomer regulovaný (len a výlučne) ZP, ale naopak išlo o štátnozamestnanecký pomer, ktorého úprava v relevantných konkrétnostiach súdnej veci vyplývala prioritne zo zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu (namietaného) skončenia štátnozamestnaneckého pomeru - 16. novembra 2010 - a iba podporne zo ZP. Len obmedzená možnosť aplikácie (aj to iba primeraná) ustanovení ZP je definovaná priamo v § 1 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z., podľa ktorého sa na štátnozamestnanecké vzťahy vzťahuje ZP, len ak tak ustanovuje tento zákon. Rozsah (taxatívne určený) použitia ZP upravoval § 120 zákona č. 400/2009 Z.z., ktorý k 16. novembru 2010 (deň dania výpovede žalobkyni) ustanovoval, že na štátnozamestnanecké vzťahy sa z § 63 ZP použijú primerane len odseky 3 až 5, ale nie odsek 2 tohto ustanovenia; na ktorom zákonnom ustanovení bol právny záver najvyššieho súdu vystavaný. V záujme komplexnosti odvolací súd dodal, že aj v rámci štandardných pracovnoprávných vzťahov, t. j. vzťahov regulovaných výlučne ZP, je možné záver o tom, že pracovné miesta len na dobu určitú nepredstavujú pracovné miesta, ktoré musí zamestnávateľ ponúknuť zamestnancovi, považovať za prekonané. Účelom takéhoto prístupu (opačného ako vyplýva zo staršej judikatúry - R 28/1995) je jednak zachovanie ďalšieho trvania pracovného pomeru za podmienok, ktoré sú čo najviac podobné tým, ktoré boli pôvodne dohodnuté, a jednak zachovanie sociálneho a ekonomického postavenia zamestnanca, čo vyplýva z alimentáčnej funkcie odmeny, ktorú získava za vykonanú prácu. Obdobne v českej judikatúre (rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 21 Cdo 1322/2002, uverejnený v Sbíre soudních rozhodnutí a stanovisek pod 74/2003), ktorá až do vypustenia ponuky vhodnej práce v roku 2006 vychádzala z rovnakej právnej úpravy, bolo za akceptovateľné voľné miesto považované i miesto na dobu určitú: „...je zamestnávateľ povinen učiniť zamestnanci ponuku iné pro něho vhodné práce především na dobu neurčitou; nemá-li zamestnávateľ takovou práci bez časového omezení v době výpovědi prokazatelně k dispozici, ale má reálnou potřebu výkonu práce, která je pro zaměstnance vhodná, pouze na určitou, předem stanovenou dobu, musí nabídnout zamestnanci změnu sjednaného druhu práce na dobu určitou.“ Odvolací súd ďalej uviedol, že dovolacie rozhodnutie - uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 161/2017 z 23. apríla 2018, bolo pôvodne navrhované (ako rozhodnutie č. 6) aj na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ale (aj) pre výhrady v podstatných bodoch zhodné s úvahami obsiahnutými v bodoch 11. až 13. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, došlo na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu k jeho „stiahnutiu“. Taktiež z dikcie § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. nepochybne vyplýva, že výpoveď z tohto zákonného dôvodu je úplne poslednou eventualitou, ktorá prichádza do úvahy skutočne až vtedy (v zmysle až takmer výnimočne), pokiaľ nemá služobný úrad vhodné iné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a ani sa nedohodne so služobným úradom inak. Účelom sledovaným takouto právnou úpravou je hľadanie (všetkých možných) rôznych eventualít, aby napriek zrušeniu pôvodného štátnozamestnaneckého miesta bolo možné udržať profesionálneho štátneho zamestnanca v služobnom pomere. Otázku vhodnosti konkrétnych štátnozamestnaneckých miest je následne nutné vykladať extenzívne, aby sa príliš zužujúcim (až formálnym) prístupom zo strany zamestnávateľa k splneniu ponukovej povinnosti neobchádzal vyššie spomínaný cieľ. Je teda zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie o existencii vhodných voľných štátnozamestnaneckých miest v služobnom úrade v čase dania výpovede žalobkyni 16. novembra 2010 a tým aj zo zásadným záverom o nesplnení si ponukovej povinnosti žalovaným. Žalovaný v odvolaní ani nerozporuje, že pracovné pozície pani R. a pani V. boli v rozhodnom čase v dočasnej štátnej službe voľné; naopak uvedené potvrdzuje

(taktiež z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že táto skutočnosť nie je spochybňovaná). Následne, už len v týchto skutkových okolnostiach - je plne dôvodným záver o neplatnosti namietanej výpovede pre nedodržanie ponukovej povinnosti zo strany zamestnávateľa/služobného úradu. Odvolací súd na záver dodal, že nielen zo zápisnice o pojednávaní okresného súdu zo 14. júna 2016, ale predovšetkým z nahrávky predmetného pojednávania je nepochybné, že žalovaný nedokázal jednoznačne preukázať, že kvalifikačným predpokladom na miesto zásobovača EO má byť - okrem iného - aj vodičské oprávnenie skupiny C. V tomto smere preto vyznieva jeho odvolanie do určitej miery tendenčne, keďže popiera vlastné skoršie vyjadrenia. V danom ohľade preto možno zhrnúť, že ani vo vzťahu k voľnému miestu zásobovača EO nesplnil žalovaný svoju ponukovú povinnosť.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a z § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; ďalej len „CSP“).

5. Žalobkyňa sa s podaným dovolaním nestotožňovala a navrhovala, aby dovolací súd predmetné dovolanie odmietol a priznal jej náhradu trov konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, a to z nasledovných dôvodov.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti CSP, kedy tiež treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci ktorého konania by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 140/2018, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 134/2018, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Nadalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane

(II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povaha dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

13. V danom prípade žalovaný podľa obsahu dovolania uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13.2. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 217/2018, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

13.3. Žalovaný síce vo svojom dovolaní namietal ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, avšak okrem zákonného znenia tohto ustanovenia neuviedol nič iné. To znamená nešpecifikoval v čom badal nesprávny procesný postup, ktorým by sa mu znemožnilo uskutočňovať jemu patriace procesné práva, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd nemôže v takýchto, či obdobných prípadoch len dedukovať, čo mal dovolateľ na mysli, (a to ani za aplikácie ustanovenia § 124 CSP, keď je potrebné podanie posudzovať podľa obsahu), keď tento uvedie iba zákonné znenie ustanovenia (§ 420 písm. f/ CSP), bez akejkoľvek špecifikácie. Ak by prejednával dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní, prišlo by tak k porušeniu základného práva na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane.

13.4. Nakoľko predmetný dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto časti odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

14. Dovolateľ tiež namietal § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

15. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je

dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

18. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým, ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 124/2018, sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

19. Žalovaný v súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považoval za nesprávny, pretože sa odklonil od právneho názoru dovolacieho súdu vyjadreného v uznesení sp. zn. 4 Cdo 161/2017, v ktorom dovolací súd zreteľne vyjadril právny názor, ktorý odvolací súd nerešpektoval. Žalovaný bol toho názoru, že odvolací súd opakovane nesprávne posúdil otázku nesplnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa ako hmotnoprávnej podmienky výpovede, voľných pracovných miest X. R. a V. V. a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozsudkoch 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017, 6 Cdo 129/2017 a 8 Cdo 33/2017. Dovolateľ tiež uviedol (o.i.), že už od začiatku tvrdí, že miesta X. R. a V. V. nie sú vhodnými voľnými pracovnými miestami, ktoré je možné ponúknuť nadbytočnému zamestnancovi, pretože sú obsadené na základe rozhodnutí o vymenovaní do štátnej služby. Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10 Co 126/2018 z 31. januára 2019 a aj rozsudok súdu prvej inštancie, pretože nápravu nie je možné dosiahnuť iba zrušením rozsudku odvolacieho súdu a vrátiť vec súdu prvej inštancii.

20. Dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, teda či dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákonom predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

21. Žalovaný uviedol, že odvolací súd opakovane nesprávne posúdil otázku nesplnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa ako hmotnoprávnej podmienky výpovede, voľných pracovných miest a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozsudkoch 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017, 6 Cdo 129/2017 a 8 Cdo 33/2017.

21.1. V tomto bode je nevyhnutné priblížiť obsah, resp. predmet jednotlivých rozhodnutí, na ktoré dovolateľ poukazuje.

21.2. Rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017 pojednáva o určení neplatnosti právneho úkonu a o určení vlastníckeho práva.

21.3. Predmetom rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 158/2017 z 11. októbra 2017 je určenie vlastníckeho práva.

21.4. V rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 4 Cdo 95/2017 zo 7. novembra 2017 je predmet o 3 858,86 eur s prísl. Rozhodnutie je o bezdôvodnom obohatení sa na úkor žalobkyne vzniknutého z neoprávneného vyúčtovania nákladov na bývanie.

21.5. Rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 5 Cdo 87/2017 z 29. novembra 2017 pojednáva o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej.

21.6. Predmetom rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 129/2017 z 31. októbra 2017 je rozvod manželstva a úprava práv a povinností rodičov a čas po rozvode manželstva k maloletým.

21.7. V rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 21/2017 z 27. apríla 2017 je predmetom určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

21.8. Obsahom rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 8 Cdo 33/2017 z 19. novembra 2017 je návrh na obnovu konania vo veci neplatnosti skončenia pracovného pomeru. V tomto prípade sa však jedná o ne/povolenie obnovy konania ako takého a nie o pracovnoprávny vzťah, resp. neplatnosť skončenia pracovného pomeru.

21.9. Z uvedeného vyššie je viac než zrejmé, že dovolateľ poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu s úplne iným predmetom konania, ktoré sa vôbec nedotýkajú nesplnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa ako hmotnoprávnej podmienky výpovede. Preto odvolací súd konštatuje, že žalovaný týmito rozhodnutiami nedoložil to (čo je vo všeobecnosti od dovolateľa požadované), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

22. Dovolací súd preskúmaním obsahu dovolania zistil (v súvislosti § 421 ods. 1 písm. a/ CSP), že dovolateľ si nespĺnil povinnosť a neuviedol také rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd odchýlil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu. Preto sa najvyšší súd ani nezaoberal tým, či dovolateľ naformuloval právnu otázku a či správne, alebo či dovolateľ uviedol ako by mala byť táto otázka správne riešená, keďže body a/ až c/ uvedené v odseku 17. tohto rozhodnutia sú obligatórne a musia byť splnené kumulatívne. Ak však dovolateľ mal na mysli ako právnu otázku posúdenie toho, či ne/bola splnená „ponuková povinnosť“, tak dovolací súd navyše uvádza, že by nešlo o otázku právnu, ale o otázku skutkovú (čo je v súvislosti § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neprípustné, musí ísť len o otázku právnu).

23. Za týchto okolností ani tento dovolací dôvod nebol dovolateľom vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, čo znamená, že žalovaný žiadnym spôsobom nevyargumentoval existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ktoré v dovolacom prejave uviedol. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania, a to v zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

24. Najvyšší súd preto konštatujúc danosť dôvodov pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ CSP, dovolanie žalovaného odmietol.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.